

merne, var det saa dog ikke muligt, at der kunde komme en Forhandling mellem Folketinget og de Landstingsmænd, som have sat Forslaget igennem, om at rette lidt paa de Forhold, jeg har omtalt. Jeg for mit Vedkommende vilde, hvis det lykkedes, dog se noget anderledes paa Forslaget, end jeg gør i dette Øjeblik. — Ja, jeg ved ikke, om det nu er lykkedes mig, at gøre Medlemmerne forstaaeligt, hvilke mine Grunde ere til, at staa paa dette Standpunkt over for Forslaget. I alt Fald har jeg gjort mig Flid derfor, det bedste jeg kunde.

Til Slutning vil jeg kun sige nogle faa Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen). Han beskæftigede sig en Del med mine Udtalelser om, at det var de fattigste, der ingenting fik, og i det hele taget nærmest talte ud fra det Standpunkt, at man skulde tage Hensyn til de Arbejdere, der sad under bedre Forhold, naar man ikke kunde opnaa, at alle kom med. Ja, det er meget rimeligt. Jeg vil imidlertid blot sige til det ærede Medlem, at vor Opfattelse af Fattigfolk er — hvis jeg maa tage det Forslag, det ærede Medlem fremkom med — saa forskellig, at jeg ikke tror, der er Mulighed for at komme til en Forstaaelse paa dette Punkt. Jeg skal blot gøre nogle faa Bemærkninger angaaende det Forslag, som det ærede Medlem og hans Parti forelagde i Fjor. Efter det vilde blandt andet en Mand, der ejer 57,000 Kr. i kongelige Obligationer til 3½ pCt. aarlig Rente, komme ind under Loven, og han vilde, hvis han kom til Skade og skulde have fuld Invaliditetsunderstøttelse, faa 1000 Kr. aarligt i Erstatning foruden Renten af sin Kapital. Dette Beløb skulde jo paalignes Landet over: i Kjøbenhavn paa dem, der have 2000 Kr. i Indtægt og derover, i Købstæderne paa dem, der mindst have 1500 Kr., og paa Landet paa dem, der have mindst 600 Kr.s Indtægt. Altsaa maatte en Landarbejder, der var saa heldig at have 600 Kr.s Indtægt, bidrage til at skaffe de 1000 Kr. til Veje til den Mand, der boede i Kjøbenhavn og ejede 57,000 Kr. Hvis det er i den Slags Forslag, man skal finde Bestemmelser om, hvem der hører til Fattigfolk og hvem ikke, saa siger jeg, at Forstaaelse mellem det ærede Medlem og mig er umulig.

N. J. Larsen: Det ærede Medlem for Aalborg (Bransen) sluttede i Dag paa samme Maade som han begyndte i Mandags. Han kastede uden Grund Storpoli-

tik ind i Debatten den første Forhandlingsdag, og han slutter nu paa lignende Vis. Han forkynder, at Skuden har faaet Grundskud i disse Dage — et meget passende Søbillede af et æret Medlem, der nu er i Færd med at trække sin egen lille Jolle paa Land. Han erklærer, at han ikke kan anse mig for berettiget til at bedømme hans Virksomhed paa Rigsdagen; men det kommer han virkelig til at indrømme mig Ret til. Naar han optræder som Lovgiver og stiller Forslag her i Tinget, er det baade min og ethvert andet Medlems Ret og Pligt at bedømme Produkterne af hans Virksomhed. At det behager ham at betegne min Kritik af det foreliggende Lovforslag, som han er Ophavsmanden til, med Udtryk som disse, at jeg har „væltet mig ind over ham“, det er en Brug af Sproget, som jeg ikke behøver at opholde mig ved; det kan jeg lade ligge.

Jeg skal nu tillade mig at føje nogle Randbemærkninger til adskillige af det ærede Medlems Udtalelser i Dag. Til Forsvar for sidste Stykke af Forslagets § 2 anfører han, at der allerede i tidligere Forslag fandtes en Bestemmelse om, at „efterladte, som ikke havde Bopæl her i Landet, da Ulykken skete, have intet Krav efter denne Lov“, og han spørger nu, hvorfor jeg ikke tidligere er traadt op imod denne Bestemmelse. Jeg henviser som Svar herpaa til det ærede Medlems egen Udtalelse forleden, at Behandlingen af denne Sag hidtil har haft Karakteren af en 1ste Behandling; men nu have vi alle et bestemt Indtryk af, at Sagen foreligger til endelig Behandling. Det kan være fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing forsikrede for lidt siden, at ikke en af hans Parti har truffet private Aftaler med Landstinget om Forslagets Gennemførelse; men det behøvedes jo heller ikke, for naar de Herrers Ordfører staar med det ene Ben i Landstinget og det andet her i Salen, saa kunde de fornødne Aftaler meget let komme i Stand, uden at Partiets egne Medlemmer benyttedes dertil. At vi nu nærme os Slutningen, staar os alle klart, og der er følgelig for os, som anse Lovforslaget for højst mangelfuld, al Opfordring til at gøre vor Kritik gældende. Den her omhandlede Regel, at den Omstændighed alene, at de paagældende efterladte bo i Udlandet paa det Tidspunkt, da Ulykken indtraf, skal være nok til, at deres Ret til Erstatning fortabes, bringer mig i Erindring, hvad jeg lærte i min Barndom, at det var Lov og Ret i Japan, at naar